

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 457/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4PP/19/2025-55 z 9. júna 2025 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tos/87/2025 z 2. júla 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. augusta 2025 bez zastúpenia advokátom, o ktorého ustanovenie žiada, domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený podľa čl. 50 ods. 5 ústavy a čl. 40 ods. 5 listiny, a práv na slobodu podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uzneseniami v konaní o jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

II.

2. Sťažovateľ vykonáva úhrnný trest odňatia slobody na jedenásť rokov, ktorý mu bol právoplatne uložený v januári 2019 za pokračovací zločin lúpeže v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví. V apríli 2025 požiadal o podmienené prepustenie z výkonu trestu, keďže v novembri 2024 vykonal dve tretiny trestu. Okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením tento návrh zamietol, keďže bola splnená len prvá materiálna podmienka, keďže sťažovateľ sa vo výkone trestu polepšil. Okresný súd však dospel k záveru, že nie je splnená druhá materiálna podmienka, keďže od sťažovateľa v budúcnosti nemožno očakávať, že povedie riadny život. K tomu okresný

súd dospel na základe toho, že sťažovateľ bol osemkrát súdne trestaný prevažne za majetkovú trestnú činnosť, za čo mu vo väčšine prípadov bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Okresný súd osobitne zvýraznil, že skorším rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť v máji 2013, bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody na osem rokov a jeden mesiac za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, pričom tento trest vykonal v máji 2017. Sťažovateľ sa však skutkov, za ktoré mu bolo uložený trest, z ktorého žiada byť podmiennečne prepustený, dopustil už v júli 2017, teda krátko po prepustení z výkonu predchádzajúceho trestu.

3. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením ako nedôvodnú zamietol. Stotožnil sa s argumentáciou okresného súdu. Podľa krajského súdu je sťažovateľ vo vzťahu k svojej trestnej činnosti len čiastočne kritický. Zdôraznil, že sťažovateľ má vzhľadom na množstvo odsúdení sklony k páchaniu trestnej činnosti a dosiaľ uložené tresty u neho nevedli k náprave. Dospel k záveru, že sťažovateľ síce svojím správaním počas výkonu trestu preukázal čiastočné polepšenie, avšak v súvislosti s jeho opakovaným páchaním trestnej činnosti je jeho resocializačná prognóza menej priaznivá, a teda nemožno predpokladať, že v budúcnosti povedie riadny život.

III.

4. Sťažovateľ uvádza, že trestnej činnosti sa dopustil pred asi pätnástimi rokmi a v súčasnosti voči nej má kritický postoj. Argumentuje tým, že súdy pri posudzovaní podmienok na jeho prepustenie z výkonu trestu vychádzali výlučne z jeho kriminálnej minulosti a z registra trestov. V súvislosti s tým uvádza, že súdy nemôžu formalisticky hodnotiť, koľkokrát a z akých dôvodov došlo k spáchaniu trestných činov, pričom je potrebné prihliadať na aktuálne správanie počas výkonu trestu. Je taktiež toho názoru, že súdy nezohľadnili všetky dôkazy poskytujúce obraz o jeho celkovom správaní a plnení si povinností vo výkone trestu, ktoré mohli ovplyvniť predpoklad o tom, ako povedie budúci život.

IV.

5. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením. Využitie tohto prostriedku vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, a preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu namietaného uznesenia okresného súdu pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

6. V rozsahu proti uzneseniu krajského súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, a ani odpovedať na otázku, či malo byť žiadosti sťažovateľa o podmiennečné prepustenie vyhovené. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu. V súlade

s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti bolo zohľadnené aj uznesenie okresného súdu, ktoré s napadnutým uznesením krajského súdu tvorí z hľadiska predmetu ochrany jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

7. Z ústavy nevyplýva právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je na úvahe súdu (II. ÚS 222/2019), pričom z § 66 Trestného zákona vyplývajú viaceré materiálne a vzájomné súvisiace podmienky podmieneného prepustenia: (i) odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a (ii) možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na zaradenia odsúdeného do výkonu trestu. Z uznesení súdov je zrejmé, že rozhodujúce pre úvahu o nesplnení podmienok na podmienené prepustenie bolo to, že sťažovateľ bol v minulosti v relatívne krátkej dobe viackrát súdne trestaný a viackrát vykonal trest odňatia slobody. Osobitne súdy zohľadnili správanie sťažovateľa vo výkone trestu odňatia slobody.

8. Táto úvaha všeobecných súdov zodpovedá podmienkam, pre ktoré nemožno sťažovateľa prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody tak, ako ich stanovuje § 66 Trestného zákona. Opakované postihnutia konania sťažovateľa trestom odňatia slobody podľa Trestného zákona, ktoré predchádzali výkonu súčasného trestu, odôvodňujú záver, že rozhodnutie krajského súdu nie je zjavne mylným výkladom § 66 Trestného zákona a rozumne odôvodňuje to, že od sťažovateľa nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. To vylučuje, že by namietaným uznesením krajského súdu, ktorého odôvodnenie treba vnímať v súvislosti s odôvodnením okresného súdu, predstavovalo porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Úvaha všeobecných súdov, ktorá zohľadňuje osobitosti trestnej minulosti sťažovateľa, a predovšetkým to, že sťažovateľ sa ďalších závažných skutkov dopustil krátko po tom, ako bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, rozumne odôvodňuje záver o tom, že v tomto štádiu výkonu trestu nie je daný dôvod na jeho podmienené prepustenie.

9. Nemožno dospieť k záveru, že by zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení sťažovateľa v namietanom rozhodnutí krajského súdu predstavovalo porušenie základného práva nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol sťažovateľ právoplatne odsúdený. Výsledkom rozhodnutia o neprepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody totiž nie je jeho opätovné trestné stíhanie. Preto nemožno dospieť k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy. Obdobne nemožno dospieť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa podľa čl. 5 dohovoru, keďže k obmedzeniu jeho osobnej slobody v súčasnosti dochádza na základe ústavnou sťažnosťou nenamietaných rozhodnutí, ktorými mu bol uložený trest odňatia slobody. Nemožno dospieť k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 13 dohovoru, ktorý sa vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia o porušení iných práv podľa dohovoru (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131).

10. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pre ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred

ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu